

1. Lokace

Chřtán smrti

Jedno z nejděsivějších míst na Asteironu se nachází na Bludných ostrovech v Úžinách Tary a nese jméno Chřtán smrti.

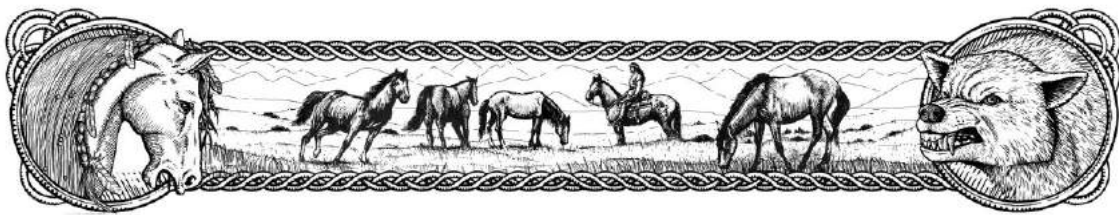
Sotva před pár lety se přitom jednalo o místo plné života. V roce 854 k. l. se zde odehrála velká námořní bitva mezi flotilami Sarindaru a Ostrovního království. Sarindarská eskadra, značně posílená nekromanty a nemrtvými, připravila lest s úmyslem zajmout samotného Žlutého drakočlověka. Avšak Sarindarci byli zrazeni a lest prohlédnuta. Následně se rozpoutala nelítostná řež, jejímž vrcholem byl magický souboj nekromantů s Kirbegem. Nikdo ze Sarindarců nepřežil. Nemrtví, kteří se vymkli kontrole, se vrhli proti sobě. Voda v zátocě zrudla krví, pláže pokryly stovky mrtvých těl námořníků, nekromantů a nemrtvých. To přitáhlo ze Světa stínů mocnou bytost – urguthu, zhmotnění smrtelného strachu. Její přítomnosti ožily oběti bitvy. Voda v celé zátocě je černá a bez života, páchne hnilobou, rostliny a živočichové uhynuli nebo se stali potravou zom-

bí. Nemrtví postupně obsadili celý ostrov, nejvíce se jich však nachází přímo v zátocě, kde plavou těsně pod hladinou a čekají na neopatrné návštěvníky.

Urgutha nemá určitou formu, je celým vodním živlem – mrtvou vodou. Je však schopna vzít na sebe jakoukoliv podobu mořského tvora, nejčastěji to bývá obří černá krakatrice či kostlivý mořský had. Jejím domovem je nyní komplex jeskyní, nacházející se pod ostrovem. Jeskyně jsou navzájem propojeny tunely, z nichž některé jsou zatopené. Komplex byl dříve využíván jako tajný úkryt sarindarské flotily.

Žluté údolí, Údolí jedlí, Abiswigimae

V Nedostupných horách se ukrývá nepřístupné údolí, které jako by tam ani nepařilo. A to nejenom kvůli hlubokému lesu mohutných žlutých jedlí s kmenem o obvodu dvou až tří metrů. Ozývá se tu zpěv ptactva, v Nedostupných horách tak vzácného. Hustý a bohatý les, prorostlý sytě zelenou travou působí

až pohádkově, jako by se, bylo celé údolí přeneseno z dalekého Zlatého lesa. Nese se jím tajuplná atmosféra, světlo se mezi větvemi jedlí zvláště třpytí a vytváří skoro hmata-telné sluneční paprsky. A po setmění, jež zde v horách přichází brzy, se lesem nese houkání všudypřítomných sov.

Údolí je cílem mnoha otroků, kteří do něj utíkají z říše Slepých bohů. A kupodivu i moudří muži z řad korullů, nespokojeni s anarchií v říši, občas hledají toto prazvláštní útočiště. Jen nemnozí cestu skutečně najdou, ti pak žijí v údolí spjatí s přírodou jako poustevníci. Většinou jde o samotáře a stýkají se jen málo. Ale i mezi nimi kolují o tomto prazvláštním místě mnohé legendy – o duších lesa, o jeho původu, o sílách skrytých za so-vím houkáním a zlatavými paprsky slunce. Někteří se pak z údolí vrací do své domo-viny, potají šíří naději mezi otroky nebo se pokouší otevřít oči korullům a zastavit neko-nečný koloběh války.

Ještě jedna podivnost se s údolím pojí – nikde v něm nelze nalézt hroby. Nikdo zde nikdy nenašel něčí mrtvolu – ty zřejmě beze stopy mizí v hlubokém lese. Podle toho co si mezi sebou povídají poustevníci, se ale občas, jednou za mnoho desítek let, někdo vrátí. A, byť zmizel před dlouhou dobou, vypadá jako by od jeho zmizení neuplynul jediný den. Takoví jsou obávaní – prý jejich ústy mluví sám les, podle některých jakási dobrá, podle jiných zas úplně jiná a zlá moc. Navrátilci se stávají přízraky údolí, bez oddechu jím prochází a pátrají po čemsi, co ostatním zůstává skryto. Někteří les opustí a prochází světem, jiní pak jako by odejít nemohli – ti kráčí osamoceni ve stínech, mimo dosah zla-tavých slunečních paprsků, straší místní v příbězích po desítky, ba stovky let. Snad jsou jakousi cenou za útěk z předchozího života, za odříznutí se od okolního světa.

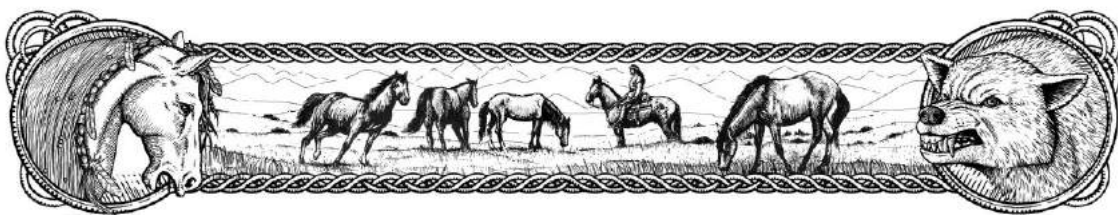
Purpurová geoda

Ametystu podobný polodrahokamem, jehož purpurová barva mu dala jméno, byl zatím nalezen pouze v jediné lokalitě hluboko pod Novým Umrličím královstvím. Stranou od hlavních cest mezi uzly objevili nemrtví pro-spektoři nevelkou kapsu ve tvaru geody, je-jíž stěny byly pokryty vrstvou purpurivých polodrahokamů. Jen díky náhodě byly obje-veny její prazvláštní schopnosti – polodra-hokamy měly být původně rozlámány na va-zebné krystaly, pověřený akolyta však práci o den odložil. Když druhý den hledal svůj přívěšek pro štěstí, který ztratil, našel jej za-padlý v rozbité geodě. A pokrytý drobnou vrstvičkou fialových krystalků.

Samotná geoda je magická, dokáže po-zvolna pokrývat sobě podobnými krystalky cokoli, co je v ní po dostatečnou dobu ulo-ženo. Tento původně senzační objev – ne-konečný zdroj vazebných krystalů – však brzy splaskl. Purpurit sice dokáže vázat velké množství magické moci, ale nesku-tečně rychle se rozpadá, často v řádu hodin, nanejvýš několika dní.

Purpurit přesto našel zajímavé využití. Je-li-kož oblíbenou taktikou v boji proti nekro-mantům je ničení vazebných krystalů, nekro-manti hledali vhodnou rezervu. Našli ji právě v purpuritu. V několika strážnicích a mezi průzkumnými skupinami se purpurit používá jako záložní vazebný krystal. Jeho výdrž sice není vysoká – i zombie jsou schopny jej vy-čerpat do hodiny – ale pro účely válečných případů to v případě nouze postačuje. Purpu-ritem se dá pokrýt jak výbava nekromantů, tak části těl nemrtvých. Použití na zbraně není vhodné, krystal při mechanickém namá-hání rychle deflagruje.

Qwer hrgtkwar gat (Hora mrazivého dechu)

Nachází se v Tisíci jeskyních, jen kousek severně od hranice korullské provincie Sůfida. Tyčí se nad okolní horské velikány do výšky čtyř tisíc metrů nad mořem. Těsně pod vrcholem se nachází ledová jeskyně. A právě ji si před pěti sty lety vybrali kněží slepého boha Toralla jako místo pro svatyni ukrytou před zraky vládců říše Slepých bohů. Nechali vybudovat dlouhé schodiště vytesané z kamene a ledu a jeskyně se stala i úkrytem pro mocný artefakt. Tím je Toralova maska, vyrobenou z lebky mocného Torralova velekněze. Prostá maska z bledé kosti svého nositele posiluje ve všech tělesných i duševních směrech, na každého však působí jinak a každému odhalí jinou schopnost. Poté, co zemřel její první majitel – vládce říše Slepých bohů – stala se kořistí mnoha vojenských vůdců, kteří o ni sváděli lité boje a využívali ji ve svůj prospěch. Nakonec byla ztracena v bažinách Slinos Mlači, odkud ji vytáhli Toralovi kněží a ukryli do svatyně v Hoře mrazivého dechu.

Dnes přesnou polohu Jeskyně mrazivého dechu téměř nikdo nezná. Schodiště vedoucí k ní je skryto pod nánosy ledu. Samotnou jeskyni pak stráží dvanáct děsivých přízraků – duchů mrtvých kněží. Během staletí se našel nespočet odvážlivců hledající masku, všichni do jednoho však podlehli nepřízni počasí či mocné magii přízraků.

